

Sygn. akt I ACa 372/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Kowacz-Braun (spr.)
Sędziowie:	SSA Teresa Rak SSA Jerzy Bess
Protokolant:	st.sekr.sądowy Beata Lech

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2016 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z o.o. w K.

przeciwko A. B. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 18 grudnia 2015 r. sygn. akt I C 1671/14

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z punktu II eliminuje słowa: „ustalając jednocześnie, że za zapłatę kwoty 337.786 zł (trzysta trzydzieści siedem tysięcy siedemset osiemdziesiąt sześć złotych) A. B. (1) ponosi odpowiedzialność także z R. M. (1), co do którego obowiązek naprawienia szkody został orzeczony punktem 7 wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 grudnia 2014 roku sygn. akt II K 73/14, z zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia w całości lub części przez jednego z zobowiązanych zwalnia drugiego od odpowiedzialności do wysokości spełnionego świadczenia;

2. oddala apelację pozwanego w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 10.800 zł (dziesięć tysięcy osiemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Jerzy Bess SSA Anna Kowacz – Braun SSA Teresa Rak

Sygn. akt I ACa 372/16

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 21 czerwca 2016 r.

Strona powodowa (...) spółka z o. o. S.K.A. (dawniej (...) S.A.) w K. wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, by pozwani R. M. (2) i A. B. (1) zapłacili solidarnie powodowi kwotę 423.416,99 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 maja 2013r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania i kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, względnie – w razie wniesienia zarzutów – o utrzymanie wydanego w sprawie nakazu zapłaty w całości.

W uzasadnieniu strona powodowa podała swe kolejne przekształcenia formy prawnej wskazując równocześnie na art. 555 § 1 k.s.h. i wyjaśniła, że prowadziła z pozwanym R. M. (2) działalność gospodarczą współpracę handlową i dochodzona kwota wynika z niezapłacenia wskazanych w pozwie faktur.

Powód jest w posiadaniu weksla in blanco wręzonego mu przez R. M. (2), opatrzonego poręczeniem drugiego pozwanego A. B. (1). Na podstawie tego weksla z daty : K., dnia 13 maja 2013r. opiewającego na kwotę 423.416,99 zł płatnego w K. w dniu 20 maja 2013r. pozwani są solidarnie zobowiązani do zapłaty w/w kwoty. Weksel został wypełniony przez powoda zgodnie z umową o współpracy oraz deklaracją wekslową. Pozwani zostali wezwani do wykupienia przedmiotowego weksla, lecz wezwania te pozostały bezskuteczne.

W dniu 17 czerwca 2013r. Sąd Okręgowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym sygn. akt I Nc 89/13, którym uwzględnił żądanie pozwu. Postanowieniem z dnia 8 lipca 2013r. Sąd uzupełnił w.w. nakaz zapłaty w ten sposób, że po słowach „z odsetkami ustawowymi od dnia 21 maja 2013r. do dnia zapłaty” wpisać słowa: „oraz kwotę 12.493 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 7.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego”.

W dniu 18 lipca 2013r. pozwani złożyli zarzuty od nakazu zapłaty, wnosząc o jego uchylenie i oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na ich rzecz kosztów procesu wg norm przepisanych.

Pozwani zaprzeczyli by pozwany R. M. (2) zawarli umowę o współpracy z dnia 10 marca 2011r. i że na podstawie tej umowy pozwany nabywał towar u powoda. Niezasadnym jest przy tym obciążenie pozwanego kosztami windykacji, o jakich mowa w § (...) ust. (...) dokumentu określonego jako „umowa o współpracy”. Z ostrożności procesowej pozwany wskazał, że zastrzeżenie w umowie procentowego obciążenia kosztami windykacji jest w istocie zastrzeżeniem kary umownej przewidzianej na wypadek zwłoki ze spełnieniem świadczenia pieniężnego. Powód nie wskazał na fakt, iż doszło do przekazania sprawy firmie prowadzącej usługi windykacyjne i by z tego tytułu poniósł określone koszty windykacji, które można by było uznać za szkodę.

Pozwany wskazał, że część faktur dołączonych do pozwu nie została opatrzona jego podpisem. Dotyczy to faktur nr: (...). Pozwany R. M. (2) wskazał nadto, że jego oświadczenie o uznaniu wysokości zaległości wobec powoda oraz jego zobowiązanie się do ich uregulowania zostało złożone pod wpływem błędu.

Odnosząc się do kwestii poręczenia weksla przez pozwanego poręczyciela A. B. (1) oraz kwestii zgody na zaciągnięcie zobowiązania wekslowego wyrażonej przez M. M. (1), podnieśli, że dokonywali oni wspomnianych czynności jedynie z uwagi na to, że uzyskali od powoda zapewnienie, że weksel ten będzie zabezpieczał roszczenia w wysokości do 20 tys. zł. W żadnym wypadku nie zgodziliby się na ponoszenie nieograniczonej odpowiedzialności za zobowiązania R. M. (2) wobec powoda. W sytuacji, w której weksel został wypełniony na kwotę 423.416,99 zł zmuszeni są oni do uchylenia się od skutków prawnych złożonych przez siebie oświadczeń.

Podniesiono także, że R. M. (2) dokonał na rzecz powoda częściowej zapłaty w wysokości 21.039,15 zł.

Postanowieniem z dnia 22 października 2013r. Sąd Okręgowy odrzucił zarzuty R. M. (2) od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym przez Sąd Okręgowy w Kielcach w dniu 17 czerwca 2013r. w sprawie I Nc 89/13 z uwagi na wniesienie ich po terminie.

Postanowieniem z dnia 12 czerwca 2014r. Sąd Okręgowy oddalił wnioski pozwanego R. M. (2) o przywrócenie terminu do wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty i o wstrzymanie na podstawie art. 172 k.p.c. wykonania nakazu zapłaty oraz odrzucił zarzuty tegoż pozwanego od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym w niniejszej sprawie.

W dniu 24 listopada 2014r. sygn. akt I ACz 2088/14 Sąd Apelacyjny w Krakowie rozpoznając zażalenie pozwanego R. M. (2) na postanowienie Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 12 czerwca 2014r. sygn. I C 1671/14 w przedmiocie odrzucenia zarzutów postanowił odrzucić zażalenie skierowane przeciwko postanowieniu w przedmiocie odmowy przywrócenia terminu, w pozostałym zakresie zażalenie oddalił.

Na rozprawie w dniu 6 lutego 2015r. strona powodowa cofnął pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 11.013,27 zł.

Postanowieniem z dnia 17 września 2015r. Sąd zwolnił (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową w K. od udziału w sprawie w charakterze powoda, w którego miejsce wstąpiła (...) spółka. z o.o. w K..

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Kielcach: 1) uchylił w stosunku do A. B. (1) nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym w dniu 17 czerwca 2013 r. przez Sąd Okręgowy w Kielcach sygn. akt I Nc 89/13, uzupełniony postanowieniem z dnia 8 lipca 2013 r.; 2) zasądził od A. B. (1) na rzecz (...) spółka z o.o. w K. kwotę 412.403,72 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 maja 2013 r. do dnia zapłaty - solidarnie z R. M. (2) zgodnie z prawomocnym w stosunku do R. M. (2) nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością(...) w K. w dniu 17 czerwca 2013 r. przez Sąd Okręgowy w Kielcach sygn. akt I Nc 89/13, uzupełnionym postanowieniem z dnia 8 lipca 2013 r., ustalając jednocześnie, że za zapłatę kwoty 337.786 zł A. B. (1) ponosi odpowiedzialność także z R. M. (1), co do którego obowiązek naprawienia szkody został orzeczony punktem 7 wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 grudnia 2014 r. sygn. akt II K 73/14, z zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia w całości lub części przez jednego z zobowiązanych zwalnia drugiego od odpowiedzialności do wysokości spełnionego świadczenia; 3) umorzył postępowanie w zakresie żądania zapłaty kwoty 11.013,27 zł; 4) zasądził od A. B. (1) na rzecz (...) Spółka z o.o. w K. kwotę 12.510 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy orzeczenie to poprzedził następującymi ustaleniami:

W dniu 10 marca 2011r. pomiędzy pozwanym R. M. (2) prowadzącym działalność handlową pod nazwą (...) R. M. (2) w U., zwanym dalej odbiorcą, a (...) Handlowe Sp. z o.o. w K., zwanym dalej dostawcą, została zawarta umowa o współpracy. Przedmiotem umowy była współpraca jej stron polegająca na realizacji przez dostawcę na rzecz odbiorcy towarów określonych w załączniku Nr(...) do umowy, a odbiorca zobowiązał się płacić dostawcy za otrzymany towar na podstawie faktury VAT przelewem bankowym. Ustalono, że za nieterminowe płatności będą naliczane odsetki w wysokości maksymalnych odsetek ustawowych, a w przypadku zalegania z płatnościami za otrzymany towar powyżej 14 dni od daty płatności wynikającej z umowy dostawca przekaże sprawę do prowadzenia firmie świadczącej usługi windykacyjne na jego rzecz i z tego tytułu obciąży odbiorcę kosztami prowadzonej windykacji w wysokości 20 % kwoty zadłużenia obejmującego należność główną, odsetki i inne ewentualne koszty związane z odzyskaniem należności, zaś koszty prowadzonej windykacji zostaną pobrane przez dostawcę z każdorazowej wpłaty dokonywanej przez odbiorcę, a w razie braku takich wpłat powiększą one zadłużenie, o które dostawca wystąpi na drogę postępowania sądowego.

Na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w K. X Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 25 lutego 2011r. sygn. KI.X NS-REJ.(...)doszło do przekształcenia formy sprawnej spółki (...) Sp. z o.o. wraz ze zmianą firmy w spółkę (...) S.A.

Na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w K. X Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 2 lipca 2012r. sygn. KI.X NS-REJ.KRS/(...) doszło do przekształcenia formy sprawnej spółki (...) S.A. wraz ze zmianą firmy w spółkę (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowo-akcyjna. Następnie w/w spółka zmieniła firmę na (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w K.z dnia 31 października 2012r. sygn. KI.X NS-REJ.KRS/(...).

W dniu 24 stycznia 2013r. R. M. (2) podpisał deklarację wekslową i złożył do dyspozycji spółki (...) spółki z o.o.(...). w K. weksel gwarancyjny in blanco z jego wystawienia, jako zabezpieczenie spłaty należności z tytułu zobowiązań wobec spółki (...), powstałych w związku z realizacją umowy z dnia 10 marca 2011r. oraz każdej umowy, która będzie ją zastępowała lub zmieniała, i upoważnił spółkę (...) do wypełnienia wystawionego weksla w każdym czasie na sumę wekslową odpowiadającą wysokości szkody wyrządzonej przez niego w związku z powierzeniem mu mienia i/ lub odpowiadającą wysokości jego zadłużenia w spółce (...), wraz z należnymi odsetkami, karą umowną, wartością szkody wyrządzonej naruszeniem umowy oraz wszelkimi innymi należnościami i kosztami związanymi z powstaniem, dochodzeniem i likwidacją szkody oraz do wpisania na wekslu wszystkich brakujących elementów, w tym opatrzenia weksla datą płatności wg swego uznania, a także klauzulą „bez protestu”. Jako miejsce płatności weksla wskazał siedzibę spółki (...).

Na deklaracji wekslowej pod podpisem wystawcy weksla – R. M. (2) złożyła swój podpis małżonka wystawcy weksla M. M. (1), uprzednio wyrażając zgodę na zaciągnięcie powyższego zobowiązania wekslowego przez jej męża. Na deklaracji wekslowej podpisali się również jako poręczyciel pozwany A. B. (1) i małżonka poręczyciela M. B., uprzednio oświadczając, iż A. B. (1) składa swój podpis na wekslu gwarancyjnym in blanco wystawionym przez R. M. (2) jako poręczyciel za wystawcę weksla, jednocześnie wyrażając zgodę na treść powyższej deklaracji wekslowej.

R. M. (2) złożył swój podpis na pierwszej stronie weksla in blanco, a A. B. (1) na odwrocie weksla pod słowem: (...) i jego danymi oraz adresem.

Zgodnie z umową o współpracę pierwotny powód dostarczał pozwanemu R. M. (2) towar do dalszej sprzedaży, w tym w kwietniu i marcu 2013r. objęty fakturami VAT nr (...). W dniu 15 kwietnia 2013r. R. M. (2) na zestawieniu w/w niezapłaconych faktur opiewającym na sumę 360.698,43 zł złożył oświadczenie, iż zalega z zapłatą na rzecz (...) Sp. z o.o. SKA kwoty 360.698,43 zł i stwierdził, iż powyższe zadłużenie uznaje w całości i zobowiązuje się do jego spłaty w 15 ratach tygodniowych płatnych od dnia 16 kwietnia 2013r.

Pierwotny powód zlecił prowadzenie czynności windykacyjnych w stosunku do strony pozwanej firmie (...) sp. z o.o. w K. za odpowiednim wynagrodzeniem prowizyjnym.

W dniu 13 maja 2013r. pierwotny powód wypełnił przedmiotowy weksel własny gwarancyjny in blanco na kwotę 423.416,99 zł, płatną bez protestu na jego zlecenie, jako datę płatności wskazując 20 maja 2013r., a jako miejsce płatności K..

Pismami z dnia 13 maja 2013r. pierwotny powód zawiadomił pozwanych, że wobec braku zapłaty przez wystawcę R. M. (2) wymagalnej wierzytelności zgodnie z umową o współpracy wypełnił złożony weksel gwarancyjny in blanco i wezwał pozwanych do wykupienia weksla i zapłaty 423.416,99 zł, informując, że weksel został opatrzony datą płatności na dzień 20 maja 2013r. i w tym dniu najpóźniej należy dokonać zapłaty w/w kwoty. Poinformował, że na sumę wekslową składają się: kwota 348.725,31 zł z tytułu niezapłaconych faktur (wg załączonego zestawienia), kwota 4.122,18 zł z tytułu odsetek za zwłokę w spłacie należności z tytułu faktur, kwota 70.569,50 zł z tytułu kosztów windykacji zgodnie z powołaną umową. Wezwania te zostały wystosowane przez pozwanych w dniu 14 maja 2013r., pozwany A. B. (1) odebrał je w dniu 17 maja 2013r.

W okresie od 21 maja 2013r. do 21 sierpnia 2013r. na poczet dochodzonej zaległości zostało wpłacone łącznie 11.013,18 zł.

Na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w K.X Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 1 października 2014r. sygn. KIX NS-REJ.KRS/(...) doszło do przekształcenia formy sprawnej spółki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością S.K.A w spółkę (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością sp. k.

Umową przelewu wierzytelności z dnia 6 listopada 2014r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością sp. k. w K. sprzedała wierzytelność przysługującą mu wobec R. M. (2) i A. B. (1) w kwocie należności głównej 423.416,99 zł objętą

niniejszym postępowaniem sądowym wraz ze wszelkimi związanymi z nią prawami, w tym z odsetkami ustawowymi, kosztami procesu, kosztami egzekucyjnymi na rzecz (...) Sp. z o.o. w K..

Prawomocnym wyrokiem z dnia 9 grudnia 2014r. sygn. akt II K 73/13 Sąd Okręgowy w K. uznał oskarżonych R. M. (2) i R. M. (3) za winnych tego, że w okresie od 28 lutego 2013r. do 8 kwietnia 2013r. w M. i w K., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd (...) Sp. z o.o. S.K.A. w K. co do zamiaru wywiązania się z płatności z tytułu zakupionych towarów przez R. M. (2), co do możliwości płatniczych wywiązania się z zobowiązania przez kupującego, a nadto co do autentyczności przesyłanych drogą internetową potwierdzeń przelewów środków pieniężnych potwierdzających rzekome uiszczenia zapłaty za wystawione wcześniej faktury i posłużenie się jako autentycznymi, w celu uzyskania kolejnych partii towaru, uprzednio podrobionymi wspólnie i w porozumieniu ze sobą dokumentami w postaci wygenerowanych w świetle art. 7 ustawy Prawo bankowe (Dz. U. Nr 72 z 2002r., poz. 665) w formie elektronicznej przelewów środków pieniężnych z dnia 4 kwietnia 2013r. na kwotę 51.010,56 zł z tytułu zapłaty za fakturę o nr (...), a nadto przelewów z dnia 8 kwietnia 2013r. na kwoty – 38.257,92 zł z tytułu zapłaty za fakturę o nr (...); 12.752,64 zł z tytułu zapłaty za fakturę o nr (...); 6.376,32 zł z tytułu zapłaty za fakturę o nr (...) pomimo, iż nie dokonano takich płatności, a nadto posłużył się również jako autentycznymi uprzednio podrobionymi wspólnie i w porozumieniu ze sobą dokumentami wskazującymi niezgodne z rzeczywistością daty dokonanych przelewów wygenerowanych na podstawie art. 7 Prawa bankowego: z dnia 4 marca 2013r. na kwotę 31.420,35 zł z tytułu zapłaty za fakturę o nr (...), z dnia 7 marca 2013r. na kwotę 12.568,14 zł z tytułu zapłaty za fakturę o nr (...), na kwotę 967,05 zł z tytułu zapłaty za fakturę o nr (...), z tytułu zapłaty za fakturę o nr (...) na kwotę 29.272,56 zł, a nadto na przelewie z dnia 11 marca 2013r. na kwotę 31.420,35 zł z tytułu zapłaty za fakturę o nr (...), z dnia 14 marca 2013r. na kwotę 55.925,64 zł z tytułu zapłaty za fakturę o nr (...), z dnia 18 marca 2013r. na kwotę 308,61 zł z tytułu zapłaty za fakturę o nr (...), z dnia 18 kwietnia 2013r. z tytułu zapłaty za fakturę o nr (...) w kwocie 31.420,35 zł i z dnia 18 marca 2013r. na kwotę 994,69 zł z tytułu zapłaty za fakturę (...), z dnia 21 marca 2013r. na kwotę 44.384,55 zł z tytułu zapłaty za fakturę (...), z dnia 21 marca 2013r. na kwotę 6.340,65 zł z tytułu zapłaty za fakturę (...), z dnia 21 marca 2013r. na kwotę 1.663,48 zł z tytułu zapłaty za fakturę (...), na przelewie z dnia 25 marca 2013r. na kwotę 12.752,64 zł z tytułu zapłaty za fakturę o nr (...), z dnia 25 marca 2013r. z tytułu zapłaty za fakturę o nr (...) na kwotę 38.257,92 zł, z dnia 25 marca 2013r. na kwotę 1.993,72 zł z tytułu zapłaty za fakturę o nr (...), z dnia 28 marca 2013r. na kwotę 31.881,60 zł z tytułu zapłaty za fakturę (...), z dnia 28 marca 2013r. z tytułu zapłaty za fakturę o nr (...) na kwotę 38.257,92 zł, z dnia 28 marca 2013r. na kwotę 1.705,57 zł z tytułu zapłaty za fakturę (...), z dnia 8 kwietnia 2013r. na kwotę 1.340,76 zł z tytułu zapłaty za fakturę o nr (...), na przelewie z dnia 8 kwietnia 2013r. na kwotę 313,25 zł z tytułu zapłaty za fakturę o nr (...) i na dokumencie przelewu z dnia 8 kwietnia 2013r. na kwotę 2.253,83 zł z tytułu zapłaty za fakturę o nr (...) i na przelewie z dnia 28 lutego 2013r. na kwotę 12.568,14 zł z tytułu zapłaty za fakturę o nr (...), które to w/w dokumenty zostały przesłane drogą internetową firmie (...) Spółka z o.o. spółka komandytowo-akcyjna w K., czym doprowadził (...) Spółka z o.o. spółka komandytowo-akcyjna w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu nabytego towaru w kwocie 360.698,43 zł i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 31.881,6 zł z uwagi na fakt ujawnienia przestępstwa przez pokrzywdzoną firmę, co stanowi mienie znacznej wartości, tj. występku z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk, oraz art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk, w zw. z art. 294 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk przy zast. art. 12 kk .

Dodatkowo R. M. (3) wyżej wymienionym wyrokiem został uznany za winnego tego, że w okresie od 28 marca 2013r. do 4 kwietnia 2013r. w M., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, podrobił w celu użycia za autentyczny podpis R. M. (2) na następujących fakturach z dnia 4 kwietnia 2013r. o nr (...), (...) i fakturach z dnia 28 marca 2013r. o nr (...), (...), (...), tj. występku z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

Za popełnienie powyższych czynów Sąd Okręgowy w K. skazał w/w oskarżonych na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania i kary grzywny. Nadto na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego R. M. (3) do naprawienia w części szkody wyrządzonej opisanym wyżej drugim przestępstwem przez zapłatę na rzecz (...) sp. z o.o. spółka komandytowa w K. (uprzednio (...) Spółka z o.o. spółka komandytowo-akcyjna w K.) kwoty 337.786 zł, przy czym spłata przez R. M. (2) całości lub części kwoty tytułem należności głównej zasądzonej od niego na

rzecz (...) Spółka z o.o. spółka komandytowo-akcyjna w K. na podstawie nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy w Kielcach z dnia 17 czerwca 2013r. w sprawie sygn. akt I Nc 89/13 zwalnia oskarżonego R. M. (3) od zapłaty wskazanej kwoty, lub ogranicza ją do kwoty pozostałej do spłaty należności głównej.

W oparciu o poczynione ustalenia Sąd Okręgowy, że żądanie co do ostatecznie dochodzonej kwoty 412.493,72 zł jest zasadne w całości.

Podstawę żądania w niniejszej sprawie stanowi weksel, którego wystawcą był R. M. (2), a poręczycielem A. B. (1).

W ocenie Sądu Okręgowego pierwotnego powoda i R. M. (2) łączyła umowa o współpracy z dnia 10 marca 2011r. Strona pozwana w zarzutach od nakazu zapłaty przyznała, że R. M. (2) nabywał część towarów objętych dołączonymi do pozwu dokumentami, a sytuacji, gdy na załączonym do akt dokumencie umowy znajdują się na jej każdej stronie podpisy R. M. (2) i pieczęć jego firmy, niewątpliwie doszło do zawarcia przedmiotowej umowy, bowiem jeden z podpisów R. M. (2) złożony został na ostatniej stronie umowy, pod jej wszystkimi uregulowaniami zawartymi w piętnastu paragrafach. Wprawdzie podpis ten złożony został na dole ostatniej strony, nie bezpośrednio pod ostatnim § (...) i nie bezpośrednio przy pieczęci firmy powoda, jednakże żadne przepisy nie regulują konkretnego miejsca złożenia podpisu, ważne jest jedynie, aby podpis złożony został pod wszystkimi uregulowaniami umowy tak, aby widoczny był zgodny zamiar stron i cel umowy (art. 65 § 2 kc). Również okoliczność, iż nie zostały wypełnione wszystkie pozycje umowy, nie przesądza o jej nieistnieniu, bowiem strony zgodnie z zasadą swobody umów mają prawo ułożyć stosunek prawny wg swego uznania, a skutkiem niewypełnienia jakiejś pozycji będzie po prostu to, że w przedmiocie, który mógłby być konkretnie uregulowany przez strony czynności prawnej, lecz miejsce dotyczące tego przedmiotu nie zostało wypełnione, w grę w tym zakresie będą wchodziły ogólne uregulowania dotyczące zobowiązań wynikające z przepisów kodeksu cywilnego. Nadto trzeba zwrócić uwagę na okoliczność, iż fakt zawarcia umowy z dnia 10 marca 2011r. potwierdził w dniu 24 stycznia 2013r. sam R. M. (2) w treści podpisanej wówczas przez niego deklaracji wekslowej, gdzie wyraźnie stwierdził i poświadczył to swoim podpisem, że złożył do dyspozycji spółki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” S.K.A. w K. weksel gwarancyjny in blanco z jego wystawienia, jako zabezpieczenie spłaty należności z tytułu zobowiązań wobec spółki (...), powstałych w związku z realizacją umowy z dnia 10 marca 2011r.

Ponieważ, jak z powyższego wynika, R. M. (2) zawarł umowę z dnia 10 marca 2011r., toteż stroną pozwaną obowiązują wszystkie uregulowania tej umowy, pod którymi R. M. (2) złożył swój podpis, w tym uregulowanie zawarte w § (...)ust. (...) dotyczące kosztów windykacji. Strona pozwana w swych zarzutach od nakazu zapłaty podnosiła, że strona powodowa nie wskazała na fakt, iż doszło do przekazania sprawy firmie prowadzącej usługi windykacyjne i by z tego tytułu poniosła określone koszty windykacji, które można byłoby uznać za szkodę. Wobec treści złożonych zarzutów pierwotny powód wykazał jednak, że zlecił prowadzenie czynności windykacyjnych w stosunku do pozwanego firmie (...) Sp. z o.o. w K., składając do odpowiedzi na zarzuty A. B. (1) odpisy fragmentów (z uwagi na tajemnicę handlową) umowy o świadczenie usług obsługi windykacyjno-prawnej z dnia 31 października 2010r. z późniejszymi aneksami oraz odpisy stosownych pełnomocnictw. Pozwany reprezentowany przez fachowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego nie wnioskował o okazanie Sądowi pełnych w/w dokumentów mimo, że w odpowiedzi na zarzuty zaznaczono, że pełna treść umowy do wglądu Sądu – na wezwanie. W sytuacji więc, gdy pierwotny powód zgodnie z umową o świadczenie usług obsługi windykacyjno-prawnej obowiązany był do ponoszenia wynagrodzenia prowizyjnego na rzecz (...) Sp. z o.o. w K. za świadczone przez tę ostatnią spółkę usługi, to nie sposób przyjąć za stroną pozwaną, że zastrzeżenie w umowie o współpracy z dnia 10 marca 2011r. procentowego obciążenia kosztami windykacji jest w istocie zastrzeżeniem kary umownej. Jak wynika bowiem z §(...) pkt (...) umowy o świadczenie usług obsługi windykacyjno-prawnej zleceniodawca, czyli spółka (...), była obowiązana do pokrywania wszelkich kosztów z tytułu prowadzenia zleceń, a w szczególności: opłat skarbowych, opłat pocztowych, opłat i wydatków sądowych, wydatków związanych z postępowaniem karnym, cywilnym, układowym, upadłościowym, kosztów związanych z wypisami z rejestrów urzędowych i sądowych w celu uzyskania niezbędnych informacji o dłużniku, przy czym wpłaty miały być dokonywane przez zleceniodawcę w wysokości, terminie i na rachunki bankowe poszczególnych instytucji wskazanych przez spółkę (...). Z uwagi na powyższe i na treść uregulowania zawartego w § (...) ust. (...) przedmiotowej umowy o współpracę, strona pozwana obowiązana jest ponosić koszty prowadzonej windykacji w wysokości 20

% kwoty zadłużenia obejmującego należność główną, odsetki i inne ewentualne koszty związane z odzyskaniem należności.

Należy zauważyć, iż z przedmiotową sprawą pozostaje w związku prawomocny wyrok wydany przez Sąd Okręgowy w K. w dniu 9 grudnia 2014r. sygn. akt II K 73/14. Wyrok ten dotyczy m. in. faktur wyszczególnionych w załącznikach skierowanych do R. M. (2) i A. B. (1) wezwań z dnia 13 maja 2013r. do wykupienia weksla o nr (...), co do których Sąd Okręgowy w K. ustalił, że w okresie od 28 lutego 2013r. do 8 kwietnia 2013r. w M. i w K., oskarżeni R. M. (2) i R. M. (4) posłużyli się jako autentycznymi, w celu uzyskania kolejnych partii towaru, uprzednio podrobionymi wspólnie i w porozumieniu ze sobą dokumentami w postaci wygenerowanych w świetle art. 7 ustawy Prawo bankowe (Dz. U. Nr 72 z 2002r., poz. 665) w formie elektronicznej przelewów środków pieniężnych z dnia 4 kwietnia 2013r. na kwotę 51.010,56 zł z tytułu zapłaty za fakturę o nr (...), a nadto przelewów z dnia 8 kwietnia 2013r. na kwoty – 38.257,92 zł z tytułu zapłaty za fakturę o nr (...); 12.752,64 zł z tytułu zapłaty za fakturę o nr (...); 6.376,32 zł z tytułu zapłaty za fakturę o nr (...) pomimo, iż nie dokonano takich płatności (w pozostałej części wyrok karny w zakresie pkt I i II dotyczy faktur nie objętych niniejszym postępowaniem). Zgodnie z przepisem art. 11 kpc ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Z uwagi na treść tego przepisu w niniejszym postępowaniu cywilnym przesądzone jest, że R. M. (2) nie zapłacił za 4 w/w faktury opiewające na łączną kwotę 108.397,44 zł.

Strona pozwana zarzucała, iż faktury nr (...) nie zostały opatrzone podpisem R. M. (2), w związku z czym wnioskowała o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu pisma ręcznego (grafologa) na okoliczność, że to nie R. M. (2) akceptował te faktury.

Sąd kręgowy oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego grafologa z uwagi na treść powołanego przepisu art. 11 kpc, bowiem Sąd Okręgowy w K. w omawianym wyroku skazującym z dnia 9 grudnia 2014r. ustalił, że to R. M. (1) podrobił w celu użycia za autentyczny podpis R. M. (2) na następujących fakturach z dnia 4 kwietnia 2013r. o nr (...), (...) i fakturach z dnia 28 marca 2013r. o nr (...), (...), (...), a wyrok ten w zakresie pkt III aktu oskarżenia obejmującego czyn z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk zarzucany R. M. (1) został oparty o wydaną w postępowaniu przygotowawczym ekspertyzę kryminalistyczną z zakresu badań porównawczych podpisów biegłego J. Z..

Jak wyżej stwierdzono, faktycznie R. M. (2) nie podpisywał 5 w/w faktur, jednakże okoliczność ta nie przesądza automatycznie o tym, że R. M. (2) nie otrzymał od spółki (...) towarów objętych fakturami nr (...) albo że zapłacił za towar objętymi tymi fakturami. Z protokołów przesłuchania podejrzanego R. M. (2) z dnia 30 czerwca 2014r. i z dnia 7 lipca 2014r. ze sprawy sygn. II K 73/14 Sądu Okręgowego w K. (K.492-494,498-499 w/w akt) wynika bowiem, że R. M. (2) brał papierosy od firmy (...) dla R. M. (3), któremu następnie sprzedawał dostarczone przez spółkę papierosy, ale „On (w domyśle: M.) pod koniec marca 2013r. zaczął przywozić coraz mniej pieniędzy, jak brał. Ja mu dawałem kolejne partie towaru, bo on mówił, że pieniądze będą. M. wiedział, że ja mam dwa tygodnie na zapłacenie faktury”. R. M. (2) zeznał także, że M. „podpisał się pod niektórymi fakturami. Ja tego nie akceptowałem”, ale jednocześnie podał: „Ja nie wiem dlaczego nie zadzwoniłem do (...) i nie mówiłem, że ja nie zawierałem transakcji, w których uczestniczył i podpisywał się na fakturach pan M.” (K.493-494 w/w akt II K 73/14). Z powyższego można wysnuć wniosek, że R. M. (2) w rzeczywistości wiedział, że R. M. (3), który był jego kolegą, odbiera towar od spółki (...) na konto umowy o współpracy łączącej R. M. (2) z pierwotnym powodem i że R. M. (3) zdarza się podpisać fakturę nazwiskiem (...) i choć może do końca mu się nie podobało, że ktoś podpisuje się jego nazwiskiem, to jednak nie zrobił nic, aby o powyższym powiadomić spółkę (...), i dopóki R. M. (3) przekazywał mu pieniądze za pobrane papierosy, R. M. (2) nadal na swoje nazwisko pobierał towar z (...), który przejmował R. M. (3). Zeznania takie R. M. (2) składał w dniu 30 czerwca 2014r., ale wcześniej, w dniu 13 maja 2014r. złożył zeznania jednoznaczne – „M. podpisywał się na fakturach za mnie. Ja wiedziałem na początku, że on odbierał towar. Ja akceptowałem to, że M. odbierał towar. On to robił, gdy mnie nie było. On się podpisywał za mnie” (zob. kserokopię protokołu przesłuchania podejrzanego R. M. (2) z dnia 13 maja 2014r. ze sprawy sygn. 3 Ds. 117/13 Prokuratury Rejonowej w K.– K.471-474). R. M. (3) przesłuchany w niniejszej sprawie w charakterze świadka zeznał zresztą, że złożone przez niego na fakturach podpisy były składane za zgodą R.

M. (2) (akta sprawy sygn. I Cps 19/15 Sądu Rejonowego wK.). Okoliczność dostarczania towaru R. M. (2) potwierdzają zeznania świadka D. P. (akta sprawy sygn. I Cps 51/14 Sądu Rejonowego w B.).

Odnosząc się do kwestii poręczenia weksla, strona pozwana zarzucała, że gdy A. B. (1) udzielał poręczenia, a M. M. (1) wyrażała zgodę na zaciągnięcie zobowiązania wekslowego, to dokonywali oni wspomnianych czynności jedynie z uwagi na to, że uzyskali ze strony powoda zapewnienie, że weksel ten będzie zabezpieczał roszczenia w wysokości do 20.000 zł. Wprawdzie zarzut ten potwierdzają zeznania świadków R. M. (2) i M. M. (1) (akta spraw sygn. I Cps 18/15 i ICps 91/14 Sądu Rejonowego w K.), jednakże Sąd nie daje im wiary, ponieważ ewidentnie przeczy im treść dokumentu w postaci deklaracji wekslowej, pod którą M. M. (1) i A. B. (1) złożyli swoje podpisy – w dokumencie deklaracji wekslowej absolutnie nie ma ograniczenia odpowiedzialności do w/w kwoty 20.000 zł. Zeznania w/w świadków są całkowicie nieobiektywne, bowiem M. M. (1) jest żoną R. M. (2), a R. M. (2) wystawcą weksla, do którego w przyszłości poręczyciel wekslowy A. B. (1) – w razie spełnienia świadczenia na rzecz strony powodowej – będzie mógł wystąpić z roszczeniem regresowym (art. 32 zd. 3 prawa wekslowego), zatem mają oni interes faktyczny w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy. Słowa M. M. (1), iż nie czytała deklaracji wekslowej, mimo iż w tym czasie nie leczyła się psychiatrycznie i była świadoma swojej czynności prawnej, nie odpowiadają zasadom doświadczenia życiowego i przeciętnej dbałości o własne interesy.

Wreszcie w zarzutach od nakazu zawarto stwierdzenie, że R. M. (2) dokonał na rzecz pierwotnego powoda częściowej zapłaty w wysokości 21.039,15 zł, co mają potwierdzać załączone do zarzutów wyciągi z rachunku. Na podstawie przedłożonych przez stronę pozwaną wyciągów z rachunku stwierdzić można, że po wypełnieniu weksla in blanco w dniu 13 maja 2013r. strona pozwana na poczet dochodzonego zadłużenia dokonała wpłat w kwotach: 1.350 zł w dniu 24 maja 2013r., 1.000 zł w dniu 3 czerwca 2013r., 1.500 zł w dniu 11 czerwca 2013r., 73,96 zł na fakturę nr (...) i 226,10 zł na fakturę nr (...) w dniu 24 czerwca 2013r. Nadto powód przyznał, że poza tym strona pozwana po skierowaniu pozwu do Sądu dokonała jeszcze wpłat: 1.500 zł w dniu 21 maja 2013r., 1.066,04 zł w dniu 3 lipca 2013r., 1.651,75 zł w dniu 16 lipca 2013r., 125 zł w dniu 22 lipca 2013r., 1.220,42 zł w dniu 1 sierpnia 2013r. i 1.300 zł w dniu 21 sierpnia 2013r., mimo że strona pozwana na dowód wpłaty w/w kwot nie przedłożyła żadnych dowodów, bowiem wyciągi z rachunku R. M. (2) nie zawierają takich wpłat. Powyższe kwoty częściowe sumują się na kwotę 11.013,18 zł, choć powód – na własną niekorzyść – zlicza je na kwotę 11.013,27 zł, co do której cofnął pozew.

Z kolei wpłaty na kwoty 1.500 zł, 1.010,56 zł i 5.000 zł zostały uiszczone w dniach od 18 kwietnia 2013r. do 9 maja 2013r., zatem nie weszły w skład dochodzonej sumy wekslowej, o czym świadczy odnotowanie tych wpłat w wezwaniu do zapłaty – ostatecznym z dnia 13 maja 2013r. w rubryce: kwota zapłaty (302.704,89 zł – 7.510,56 zł = 295.194,33 zł). Strona pozwana nie może nadto zasadnie powoływać się na okoliczność, że dokonała wpłat: 684,96 zł w dniu 10 czerwca 2013r., 727,89 zł w dniu 19 czerwca 2013r., 902,91 zł i 11,93 zł w dniu 10 maja 2013r., 57,04 zł w dniu 13 maja 2013r., 1.466,74 zł w dniu 20 maja 2013r. i 1.155,26 zł w dniu 27 maja 2013r. na poczet przedmiotowego zadłużenia, bowiem wpłaty te zostały dokonane na rachunek bankowy nr (...), podczas gdy numer konta bankowego pierwotnego powoda to (...) i ten właśnie numer konta wskazywały faktury dotyczące dochodzonej kwoty. Zważywszy na wpłaty przez stronę pozwaną w/w kwot na błędny numer konta bankowego, w sytuacji, gdy powód przeczy, aby wpłaty te wpłynęły na jego rzecz, pozwany winien to udowodnić zgodnie z regułą ciężaru dowodu, a tego nie uczynił. Z kolei wpłata kwoty 313,25 zł w dniu 17 kwietnia 2013r. dotyczy faktury nr (...), która to faktura nie była objęta wezwaniem do zapłaty – ostatecznym z dnia 13 maja 2013r. Również wpłata kwoty 1.340,76 zł w dniu 17 kwietnia 2013r. dotyczy faktury nr (...), nie objętej w/w wezwaniem do zapłaty – ostatecznym. Sąd Okręgowy zaznaczył, iż odniósł się do wszystkich wpłat zaznaczonych przez stronę pozwaną poprzez podkreślenie na wyciągach z rachunku z K.107-123.

Zważywszy na dokonaną powyżej analizę oraz treść przepisu art. 32 prawa wekslowego, orzeczenie w pkt I, II i III wyroku oparto o przepis art. 496 kpc, Ponieważ poręczyciel wekslowy odpowiada solidarnie z dłużnikiem głównym, co do którego wydany w niniejszej sprawie nakaz zapłaty jest już prawomocny, okoliczność tę należało zaznaczyć w wyroku, jednocześnie ustalając, że za zapłatę kwoty 337.786 zł pozwany ponosi odpowiedzialność także z R. M. (1), co do którego obowiązek naprawienia szkody został orzeczony w pkt 7 wyroku Sądu Okręgowego wK. z dnia 9 grudnia 2014r. sygn. II K 73/14 z zastrzeżeniem (z uwagi na odpowiedzialność in solidum), że spełnienie świadczenia w całości lub w części przez jednego z zobowiązanych zwalnia drugiego od odpowiedzialności do wysokości spełnionego

świadczenia. Umorzenie postępowania co do kwoty 11.013,27 zł nastąpiło z uwagi na cofnięcie pozwu w tej części wraz ze zrzeczeniem się roszczenia (art. 355 § 1 w zw. z art. 203 § 1 i 4 kpc).

Podstawą orzeczenia zawartego w pkt IV wyroku był przepis art. 108 § 1 w zw. z art. 98 § 1 i 3, art. 99 kpc.

Apelację od tego wyroku, zaskarżając go w zakresie punktu II i IV, wniósł pozwany A. B. (1), który zarzucił:

1. sprzeczność istotnych ustaleń z zebrany materiałem poprzez przyjęcie, że w dniu 10 marca 2011 r. doszło do zawarcia – w formie pisemnej – umowy w drodze podpisania dokumentu umowy, także przez R. M. (2), w sytuacji w której poszczególne karty umowy były jedynie przez niego parafowane;

2. sprzeczność istotnych ustaleń z zebrany materiałem poprzez przyjęcie, że powód był uprawniony do dochodzenia zwrotu kosztów windyacji w wysokości 20 procent wierzytelności głównej, rzekomo poniesionych przez poprzedniego wierzyciela, w sytuacji w której brak jest jakichkolwiek okoliczności wskazujących, że poprzedni wierzyciel poniósł jakiegokolwiek koszty windyacji;

3. sprzeczność istotnych ustaleń z zebrany materiałem poprzez przyjęcie, że pozwany A. B. (1) ponosi odpowiedzialność za zapłatę kwoty 337 876 zł wraz z R. M. (3), choć jak wynika z treści uzasadnienia, wierzycielami pozwanego i R. M. (2) są różne podmioty;

4. naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wskazania przepisu prawa materialnego, na podstawie którego ustalił wspólną odpowiedzialność pozwanego i R. M. (3) za zobowiązanie w kwocie 337 876 zł.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych.

Strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja pozwanego A. B. (1) jest nieuzasadniona w przeważającej części.

Podstawą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie (art. 382 k.p.c.) był stan faktyczny ustalony przez Sąd Okręgowy, który został przyjęty za własny przez Sąd Apelacyjny. Wyprowadzony on bowiem został z dowodów, których ocena odpowiada wszelkim wskazaniom z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy uwzględnił wszystkie przeprowadzone w toku postępowania dowody, wyciągnął z nich wnioski logicznie poprawne, zgodne z zasadami doświadczenia życiowego i aktualnymi poglądami na sądowe stosowanie prawa.

Ponieważ w apelacji podniesiono wyłącznie zarzuty dotyczące sprzeczności istotnych ustaleń z zebrany materiałem (poza zarzutem naruszenia art. 328 § 2 k.p.c.) wypada poczynić pewną ogólną uwagę dotyczącą stosowania art. 233 § 1 k.p.c.

Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwstawnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia się ze świadkami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań pomiędzy podstawami wniosku i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w

przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002r., II CKN 817/00, Lex nr 56906; z dnia 6 lipca 2005 r., III CK 3/05, Lex nr 180925).

W rozpoznawanej sprawie apelująca strona zarzutów o takim charakterze nie podniosła ograniczając się do zakwestionowania nie ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego ale oceny podnoszonych wcześniej zarzutów dotyczących tego czy R. M. (2) podpisał umowę z dnia 10 marca 2011 r. oraz zasadności obciążenia kosztami windykacji.

Sąd Okręgowy przeprowadził wszechstronną analizę tych zarzutów jednak pozwany w swej apelacji jakby jej nie zauważa i powtarza swe wcześniejsze twierdzenia i oceny.

Taka sytuacja nie stwarza wręcz potrzeby by po raz kolejny wyjaśniać to co wyjaśnił Sąd Okręgowy niemniej jednak wypada dodać, że umowa o współpracy z dnia 10 marca 2011 r., wbrew zarzutom apelującego została podpisana przez R. M. (2), który na wszystkich stronach pisemnej umowy złożył swój podpis, a nie parafę. Nie trzeba być grafologiem by spostrzec na zasadach wynikających z ogólnej wiedzy i doświadczenia życiowego, że są to podpisy ograniczające się do nazwiska, które jest czytelne na każdej stronie umowy. Co więcej w ten sam sposób R. M. (2) podpisał między innymi: weksel (k.4), deklarację wekslową (k.5) oraz pełnomocnictwo udzielone radcy prawnemu A. B. (2) (k.131), a jedyna różnica, przy tym ostatnim podpisie polega na tym, że po nazwisku nakreślił swe imię podobnie jak na oświadczeniu dotyczącym uznania zaległości i zobowiązania do jej zapłaty w 15 ratach tyle, że w tym przypadku imię nakreślone zostało przed nazwiskiem (k. 15). Ta uwaga poczyniona została jedynie w kontekście stałego podnoszenia przez pozwanego A. B. (1), że R. M. (2) parafował strony umowy jednak nigdzie nie podniesiono, że w inny sposób w.w. podpisuje się swym nazwiskiem, lub że podpisy na umowie nie pochodzą od niego. Dlatego też taka wizualna ocena jest dopuszczalna przez Sąd. Jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy miejsce, w którym podpisano umowę nie ma znaczenia bowiem nie ma wątpliwości, że także po zakończeniu tekstu umowy pozwany R. M. (2) umieścił swój podpis będący czytelnym nazwiskiem. Do tego w deklaracji wekslowej podpisanej w dniu 24 stycznia 2013 r. przez R. M. (2) i pozwanego A. B. (1) wyraźnie zaznaczono, że jest to weksel gwarancyjny in blanco na zabezpieczenie spłaty należności z tytułu zobowiązań wobec (...), powstałych w związku z realizacją umowy z dnia 10 marca 2011 r. Trudno w tej sytuacji przyjąć, że umowa wykonywana i zabezpieczona we wskazany sposób nie została podpisana przez R. M. (2). Wystawienie weksla na zabezpieczenie umowy, którą jakoby nie podpisał R. M. (2) byłoby z jego strony całkowicie nieracjonalnym zachowaniem i w żaden sposób przez niego niewyjaśnionym. Do tego R. M. (2) nigdy nie uchylił się od swych czynności w postaci wystawienia weksla i podpisania deklaracji wekslowej. Zarzuty dotyczące niepodpisania umowy jawią się w tym kontekście jako podniesione jedynie na użytek niniejszego procesu w oderwaniu też od wyroku wydanego przez Sąd Okręgowy w K. w dniu 9 grudnia 2014r. sygn. akt II K 73/14, którym przesądzono o modelu działania R. M. (2) wobec spółki (...).

Skoro umowa o współpracy z dnia 10 marca 2011 r. została podpisana i była realizowana przez jej strony to zastosowanie też znalazł jej § 8 zgodnie z którym w przypadku zalegania z płatnością za otrzymany towar powyżej 14 dni od daty płatności wynikającej z umowy, dostawca przekazuje sprawę do prowadzenia firmie świadczącej usługi windykacyjne na jego rzecz i z tego tytułu odciąży odbiorcę kosztami prowadzonej windykacji w wysokości 20 % kwoty zadłużenia obejmującego należność główną, odsetki i inne ewentualne koszty związane z odzyskaniem należności. Gdy pojawiły się zarzuty pozwanych co do obciążenia ich tymi kosztami pierwotny powód będący stroną umowy z dnia 10 marca 2011 r. przedłożył do akt sprawy potwierdzoną za zgodność z oryginałem umowę o świadczenie usług obsługi windykacyjno – prawnej zawartą 31 grudnia 2010 r. z (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. wraz z aneksami. W złożonych dokumentach brakowało danych o wynagrodzeniu, które z uwagi na tajemnicę zostały zakreślone jednakże ówczesny powód zadeklarował możliwość okazania pełnego tekstu na wezwanie Sądu. Pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie złożył wniosku o zobowiązanie strony powodowej do przedłożenia lub choćby okazania całości tekstu umowy wraz z aneksami trzeba zatem przyjąć, że wynagrodzenie określone umową z dnia 10 marca 2011 r. odpowiada wynagrodzeniu przewidzianemu w umowie zawartej przez spółkę (...) z (...) sp. z o.o. Swym

biernym zachowaniem pozwany pozbawił się możliwości dalszego zarzucania, że spółka (...) nie poniosła kosztów egzekucji na poziomie określonym umową z 10 marca 2011 r.

Pozwany A. B. (1) nie wykazał też w toku postępowania by postanowienie zawarte w § 8 umowy z dnia 10 marca 2011 r. było ukrytą karą umowną zastrzeżoną od świadczenia pieniężnego. Sam ten pozwany nie był stroną tej umowy i nie zgłosił żadnych dowodów mających wykazać, że zgodny zamiar stron umowy był inny, a niżeli literalne brzmienie tego zapisu. W związku z tym także na etapie postępowania apelacyjnego nie ma podstaw by inaczej oceniać ten zapis.

Niezasadny okazał się też zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c.

Trzeba bowiem wskazać, że uzasadnienie wyroku, które wyjaśnia przyczyny, dla jakich orzeczenie zostało wydane, jest sporządzane już po wyroku, a zatem wynik sprawy z reguły nie zależy od tego, jak napisane zostało uzasadnienie i czy zawiera ono wszystkie elementy. W konsekwencji zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia Sądu I instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny tego wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (por. między innymi wyroki Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2001 r., II UKN 446/00, OSNAPiUS 2003, nr 7, poz. 182; z dnia 5 września 2001 r., I PKN 615/00, OSNAPiUS nr 15, poz. 352; z dnia 24 lutego 2006 r., II CSK 136/05, niepubl.; z dnia 16 października 2009 r., I UK 129/09, Lex 558286).

Uzasadnienie sporządzone przez Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie zawiera wszystkie elementy wymagane przez art. 328 § 2 k.p.c. w związku z czym nie może być mowy o naruszeniu tego przepisu.

Za trafny uznać natomiast należy zarzut dotyczący przyjęcia przez Sąd Okręgowy, że pozwany A. B. (1) ponosi odpowiedzialność za zapłatę kwoty 337 876 zł wraz z R. M. (3).

Wyrokiem wydanym przez Sąd Okręgowy w K. w dniu 9 grudnia 2014r. sygn. akt II K 73/14 R. M. (3) jako drugi czyn został uznany za winnego tego, że w okresie od 28 marca 2013r. do 4 kwietnia 2013r. w M., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, podrobił w celu użycia za autentyczny podpis R. M. (2) na następujących fakturach z dnia 4 kwietnia 2013r. o nr (...), (...) i fakturach z dnia 28 marca 2013r. o nr (...), (...), (...), tj. występku z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

Za popełnienie zarzucanych mu czynów Sąd Okręgowy w K. skazał w/w oskarżonego na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i karę grzywny. Nadto na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd zobowiązał oskarżonego R. M. (3) do naprawienia w części szkody wyrządzonej opisanym wyżej drugim przestępstwem przez zapłatę na rzecz (...) sp. z o.o. spółka komandytowa w K. (uprzednio (...) Spółka z o.o. spółka komandytowo-akcyjna w K.) kwoty 337.786 zł, przy czym spłata przez R. M. (2) całości lub części kwoty tytułem należności głównej zasądzonej od niego na rzecz (...) Spółka z o.o. spółka komandytowo-akcyjna w K. na podstawie nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy w Kielcach z dnia 17 czerwca 2013r. w sprawie sygn. akt I Nc 89/13 zwalnia oskarżonego R. M. (3) od zapłaty wskazanej kwoty, lub ogranicza ją do kwoty pozostałej do spłaty należności głównej.

Natomiast umową przelewu wierzytelności zawartą w dniu 6 listopada 2014 r. pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową z siedzibą w K. reprezentowaną przez komplementariusza tj. (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. jako cedentem a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. jako cesjonariuszem doszło do zawarcia umowy, którą cedent sprzedał cesjonariuszowi wierzytelności wynikające z prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Źródłem wierzytelności były nieuregulowane zobowiązania pieniężne oparte w szczególności na sprzedaży towarów, usług i zobowiązaniach umownych na łączną kwotę objętą przelewem na dzień 31 października 2014 r. na kwotę 15.824.597, 07 zł będącą sumą należności głównych poszczególnych wierzycieli, składających się na wierzytelność objętą przelewem. Wśród wierzytelności objętych przelewem znalazła się wierzytelność przysługująca cedentowi wobec R. M. (2) i A. B. (1) w kwocie należności głównej

w wysokości 423 416,99 zł (umowa przelewu wierzytelności k. 448 – 449, oświadczenie o sprzedaży wierzytelności k. 450).

Z powyższego wynika, że przelewem wierzytelności nie objęta została wierzytelność wynikająca z wyroku karnego skazującego wydanego przez Sąd Okręgowy w K.w dniu 9 grudnia 2014r. sygn. akt II K 73/14 w stosunku do R. M. (3). To oznacza, że powód nie był czynnie legitymowany do objęcia żądaniem tej wierzytelności.

Niemniej jednak wypada zauważyć, że zaskarżone orzeczenie w tej części, choć może nie całkiem precyzyjnie skonstruowane, było korzystne dla pozwanego A. B. (1) bowiem chodziło o zaznaczenie, że co do zasądzonej kwoty 412 403,72 zł pozwany odpowiada solidarnie z R. M. (2), a do tego w ramach tej kwoty odpowiedzialny jest na zasadzie in solidum co do kwoty 337 786 zł z R. M. (1). Obowiązek zapłaty nałożony wyrokiem karnym na R. M. (1) dotyczy bowiem faktur objętych niniejszym pozwem.

Skoro jednak pozwany złożył apelację od wyroku także w tej części to z uwagi na treść umowy przelewu wierzytelności należało zmienić zaskarżony wyrok w tym zakresie.

Mając powyższe na uwadze orzeczono na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. oraz art. 385 k.p.c., a o kosztach w oparciu o art. 98 k.p.c. oraz § 2 pkt 7 w związku z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 poz. 1804).

SSA Jerzy Bess SSA Anna Kowacz – Braun SSA Teresa Rak